

LBRIS

We know
books

HELENA PETROVNA BLAVATSKY

TĂRÂMUL ZEILOR

DIALOGURI CU MAESTRII
ÎNȚELEPCIUNII DIN SHAMBALA

Traducere din limba engleză:
Ioana Pintilescu

București, 2025

Cartea *Tărâmul Zeilor* a fost publicată pentru prima dată în 1887 sub titlul *O incursiune printre Rozacrucieni*, sub pseudonimul „un student al ocultismului”. A fost reeditată în 1910 sub titlul *Cu discipolii*, semnată de Frantz Hartmann, care a admis că nu el este autorul original.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Blavatsky, Helena Petrovna

Tărâmul zeilor / H.P. Blavatsky ; trad. din lb. engleză
de Ioana Pintilescu. - București : Editura Daksha, 2025

ISBN 978-973-1965-91-8

I. Pintilescu, Ioana (trad.)

13

Copyright© 2025 Editura DAKSHA - Mysterium Books srl

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA. Această carte nu poate fi reprodușă sub nicio formă fără permisiunea editurii, cu excepția citării de scurte pasaje necesare criticii literare

Editura Daksha

0726.334.721

comenzi@edituradaksha.ro

www.edituradaksha.ro

Editor

Sorin Hurmuz

CUPRINS

Prefață	7
1. Frumusețea munților	9
2. Întâlnire cu regele Shambalei	23
3. Dezvăluiri surprinzătoare	41
4. Puterea imaginației	59
5. Trei surori reunite	71
6. Laboratorul alchimic	81
7. Secretul alchimiei	87
8. Înțelepciunea înțelepților	103
9. O călătorie magică	119
10. Final	125
Glosar	129
Despre autoare	143

îndoială după spusele lui H. P. Blavatsky, redată cu unele modificări de formă literară.”

Cetatea principală a Shambalei se află în inima Munților Himalaya, însă rețeaua lăcașurilor sale se întinde și în alte zone muntoase și izolate ale lumii, în cele mai greu accesibile locuri. Notițele pregătite de Madame Blavatsky conțineau, de fapt, mai multe povestiri separate, petrecute în Himalaya și în Alpi, în momente diferite, dar care au fost ulterior reunite într-o singură narațiune despre ordinul secret al Rozacruzienilor.

Această ediție, publicată sub numele adevăratului său autor, se bazează în principal pe versiunea originală din 1887, dar include și fragmente din ediția din 1910. Anumite pasaje pe care Blavatsky i-a permis lui Hartmann să le adauge, pentru a-și însuși povestea, au fost eliminate, iar titlurile capitolelor au fost modificate. Textul a fost, de asemenea, revizuit în acord cu normele lingvistice contemporane, pentru a-l adapta cititorilor secolului XXI.

1

FRUMUSEȚEA MUNȚILOR

Scriu aceste rânduri într-un sătuc din Alpii bavaresi, aflat la o mică distanță de granița cu Austria. Impresiile primite ieri sunt încă proaspete în conștiința mea; experiențele care le-au pricinuit au fost pentru mine la fel de reale ca oricare altele izvorâte din evenimentele vieții de zi cu zi. Cu toate acestea, ele au avut un caracter atât de extraordinar încât nu pot să mă conving că au fost altceva decât un vis.

După ce am terminat munca lungă și obositoare de a investiga istoria Rozacruzienilor și de a studia cărți vechi roase de timp, manuscrise mușcate, greu lizibile din cauza vechimii, petrecând zile și nopți în biblioteci de mănăstiri și anticariate, adunând și copiind tot ce părea de valoare pentru obiectivul meu, am decis să-mi ofer câteva zile de odihnă printre peisajele sublime ale Alpilor tirolezi.

Munții erau încă acoperiți de zăpadă, deși primăvara își făcuse apariția. Totuși, eram nerăbdător să evadesc din zgomotul și agitația orașului, să respir din nou aerul pur și revigorant al culmilor montane, să văd ghețarii strălucind ca niște oglinzi uriașe în lumina soarelui la răsărit și

să împărtășesc sentimentul poetului Byron, care a scris următoarele versuri:

*Cel ce urcă pe vârfuri muntoase va afla
Cele mai înalte culmi învăluite-n nori și zăpadă;
Cel ce depășește sau supune omenirea
Trebuie să privească de sus ura celor de jos;
Deși sus de tot soarele gloriei strălucește,
Și departe dedesubt se întind pământul și oceanul,
În jurul său sunt stânci de gheață, iar furtunile dezlănțuite
Lovesc capul său gol,
Și astfel sunt răsplătite trudele care l-au condus
la aceste înălțimi.*

Am urcat în tren la K. și am ajuns curând la S. De acolo, am pornit pe jos, bucurându-mă din plin de trecerea de la atmosfera plină de fum a străzilor aglomerate la aerul proaspăt al câmpiei, plin de mirosul de pini și margarete, ultimele răsărind acolo unde zăpada se topise. Drumul urca prin valea unui râu, iar, pe măsură ce înaintam, valea devenea tot mai îngustă, iar versanții munților tot mai abrupti. Ici-colo, grupuri de ferme și căsuțe rustice se agățau de stâncile ieșite în afară, căutând parcă protecție împotriva furtunilor ce adesea bântuie aceste văi. Soarele apunea sub linia orizontului vestic, aurind vârfurile înzăpezite ale munților și crucea de bronz de pe turnul bisericii satului, de unde răsună clopotul care marca începutul rugăciunii de seară, sau, cum se numește aici, *Ave Maria*. Așa am ajuns la O., punctul de plecare pentru excursiile mele montane.

Având o primire ospitalieră la hanul din sat, m-am retras curând și m-am trezit dis-de-diminează, trezită de sunetul clopoțelilor de la gâtul caprelor trimise la pășunat. M-am ridicat și m-am apropiat de fereastră. Umbrele nopții fugeau înaintea zorilor, iar înaintea mea se înălțau, în toată mărimea

lor, vârfurile antice ale munților, amintindu-mi de descrierea lui Edwin Arnold despre priveliștea de la ferestrele palatului prințului Siddhartha, Vishramvan. Acolo, munții maiestuoși apăreau:

*Rânduri de alb, în fața-albastrului nemărginit neatins,
Minunate — cu podișuri vaste,
Un univers de creste și piscuri,
Umeri și stânci, povârnișuri verzi și coarne de gheață,
Râpe sfâșiate și prăpăstii sfărâmate,
Ridicau gândul mereu, tot mai sus, tot mai sus,
Până când părea că stă în cer și grăiește cu zeii.*

Curând eram pe drum, urcând mai departe prin vale, de-a lungul albiei râului, care aici era doar un pârau mic, sărind și dansând sălbatic peste stânci, în timp ce mai jos, unde devenise mai mare, curgea cu o măreție liniștită prin câmpii. Valea părea să străbată lanțuri montane lungi, iar alte văi se deschideau în aceasta. Unele dintre aceste văi îmi erau cunoscute, deoarece le cutreierasem și explorasem misterele, peșterile și pădurile cu vreo douăzeci de ani în urmă. Totuși, era o vale misterioasă pe care încă nu o explorasem, care ducea spre un vârf montan înalt, bifurcat, al cărui vârf se spunea că este inaccesibil, și pe care piciorul niciunui muritor nu îl călcase vreodată. Spre această vale păream atras de o putere invizibilă, dar irezistibilă. Simțeam că în adâncurile ei neexplorate, la poalele acestui munte inaccesibil, dorințele secrete și nedefinite ale inimii mele urmau să fie împlinite, de parcă un mister avea să-mi fie dezvăluit, al cărui răspuns nu putea fi găsit în cărți.

Soarele încă nu răsărise, iar pădurile întunecate din stânga și din dreapta aveau o culoare uniformă. Când am pătruns în valea îngustă și misterioasă, cărarea urca treptat, conducându-mă printr-o pădure întunecată pe versantul

unui munte. Urcușul era lent și aproape imperceptibil. La început, cărarea se afla aproape de pârâul tumultuos, dar pe măsură ce înaintam, vuietul torentului devenea mai îndepărtat; pârâul spumegător părea să se cufunde mai jos. În cele din urmă, pădurea a început să se rărească, iar pădurile întunecate rămăseseră departe, jos, în vale; înaintea mea, peste copacii ce rămăseseră între mine și munte, se ridicau stâncile golașe ale muntelui inaccesibil. Totuși, poteca urca tot mai sus. Curând, am auzit de departe zgomotul unei cascade și m-am apropiat din nou de albia pârâului montan, care părea acum o aglomerare de stânci, despicate de o putere gigantică, împrăștiate în dezordine sălbatică, în timp ce spuma albă a apei dansa printre stânci.

Ici și colo, insulițe de pământ acoperite de vegetație verde stăteau izolate ca niște mese pierdute în sălbăticie; acțiunea combinată a apei și a aerului erodase și măcinase mare parte din fundațiile lor, iar acestea păreau niște platformuri de pământ sprijinite pe pedestaluri fragile. Oricât de dure ar fi fost, prăbușirea lor finală era doar o chestiune de timp, pentru că fundațiile lor se năruiau încet.

Poteca mă purta tot mai sus, uneori apropiindu-se de albia râului, alteori îndepărtându-se, urcând peste stânci abrupte și apoi coborând în ravene formate de zăpada topită. Am pătruns astfel adânc în valea misterioasă când primele semne ale răsăritului au apărut pe stâncile de deasupra capului meu. Unul dintre aceste vârfuri impunătoare era încoronat de o aură de lumină, în timp ce, dincolo de el, lumina deplină a soarelui se revărsa în valea de jos. O briză blândă mângâia vârfurile copacilor, iar frunzișul mestece-nilor, presărat printre pini, tremura în aerul dimineții. Acum, niciun sunet nu se mai auzea, cu excepția cântului ocazional al unei pițigoi, și, mai rar, a strigătului unui uliu care se ridica în mișcări spirale lungi spre cer, pregătindu-se pentru ziua de muncă.

Pereții și stâncile cenușii începeau să capete o nuanță argintie, în timp ce în crăpăturile și fisurile rocilor, umbrele de un albastru întunecat păreau să reziste influenței luminii. Privind înapoi, am văzut cum valea se lărgea, și, departe, jos, pârâul putea fi zărit șerpuind spre câmpii. Pe măsură ce înainta, râul câștiga spațiu, formând iazuri și mici lacuri printre pajiști. Pe partea opusă a văii, vârfurile munților înalți se ridicau spre cer, iar între ele, alte vârfuri se înălțau. La poalele lanțului muntos, vegetația întunecată acoperea baza, dar pantele munților arătau o mare diversitate de culori, de la negrul aproape total al stâncilor de jos, la albul eteric al celor mai îndepărtate vârfuri, ale căror nuanțe delicate păreau să se contopească cu cerul albastru pal. Ici și colo, suprafața era deja pătată de razele soarelui care pătrundeau printre crăpăturile stâncilor și printre ramurile copacilor, anunțând apropierea astrului zilei. Astfel, culmile înalte se bucurau de lumina caldă a soarelui cu mult înaintea ca aceasta să strălucească în valea de jos, dar, pe măsură ce vârfurile se luminau în toată splendoarea lor, umbrele întunecate din vale începeau să se subțieze și să dispară.

În cele din urmă, momentul solemn a sosit, iar soarele s-a ridicat în măreția sa sublimă deasupra culmilor munților, devenind vizibil pentru toți. Umbrele au fugit, iar un fluviu de lumină s-a revărsat în adâncimea văii, luminând pădurea întunecată de pini și iluminând peșterile din stânci. Strălucind pe câmpurile de zăpadă și pe ghețari, lumina sa se reflecta ca într-o oglindă, producând un efect orbitor, dar pe suprafața stâncoasă se îmblânzea, dându-i aparența a mii de nuanțe variate.

Drumul a cotit în jurul unei părți proeminente a înălțimii muntelui, și, dintr-odată, m-am aflat în fața muntelui inaccesibil. Între locul unde mă aflam și baza muntelui se întindea o câmpie aproape lipsită de copaci, iar solul era aproape complet lipsit de vegetație. Pretutindeni, terenul

era acoperit de pietre și roci, multe dintre ele părând căzute de pe muntele misterios și spărgându-se la impact. Ici și colo, mici pete acoperite cu mușchi sau vegetație subțire își trimiteau ramurile de un sublim verde smarald în forme fantastice spre pereții cenușii ai vârfului gol, unde giganți amenințatori stăteau de veghe, apărându-și fortărețele împotriva vegetației care se înălța agresiv din vale. Astfel, lupta eternă, care durează de milenii, continua. Dar liniile frontului acestor armate aflate în confruntare se schimbau de la an la an. Veșnice, asemenea adevărilor eterne, stăteau stâncile golașe ale vârfurilor; ici și colo, vegetația invadea regatul lor, asemenea iluziilor care se apropie de tărâmul realității; moartea era învingătoare, iar petele verzi erau îngropate anual sub pietrele care se prăbușeau; dar viața triumfa din nou, căci acele pietre se dezintegrau, iar o nouă viață apărea pe fețele lor erodate.

În formațiunile calcaroase ale lanțurilor alpine, rocile erodate de vânt și ploaie capătă adesea forme fantastice, care inspiră numele atribuite munților. Este nevoie de foarte puțină imaginație pentru a vedea, în contururile vârfurilor muntelui Wilden Kaiser, figura împăratului Barbarossa, cu barba sa lungă și roșie, coroana și sceptrul, zăcând ca într-un somn veșnic, neatins de frigul iernii sau de căldura verii, așteptând să fie înviat. Sau putem observa, în forma muntelui Hochvogel, conturul unui vultur cu aripile desfăcute; iar în Widderhorn, forma coarnelor unui berbec. La poalele munților și în văi, solul este acoperit cu pietre mici și grămezi de nisip, printre care crește *podbalul* cu frunzele sale mari și verzi, în timp ce flori albastre, sub formă de clopot, ale plantei *omag* își leagănă capetele. În locuri retrase, crește celebra *floare-de-colt*, asemănătoare ca dimensiune cu cel de pe Popocatepetl din Mexic sau Cordilierii din America de Sud. Aici mai pot fi găsite *gențiana de munte*, *trandafirul alpin*, *mandragora*, *arnica montană*, misterioasa *sunătoare* și

alte plante curioase, pline de puteri tămăduitoare și virtuți stranii. Oriunde se acumulează suficient sol pentru a permite creșterea unui copac, apare vegetație mai bogată. Totuși, stratul subțire de pământ nu este suficient pentru a susține copaci mari. Ei pot crește până la o anumită înălțime, dar într-o zi o furtună se va abate asupra versanților munților, iar procesul de distrugere va începe. Trunchiuri vechi de copaci, smulse din sol, zăceau în jur, cu ramurile lor albite, lipsite de scoarță, ridicate spre cer, ca niște brațe scheletice ce păreau să ceară ajutor în ora morții lor, dar ajutorul nu sosea. Pâlcuri mici de copaci pitici le înconjoară și acoperă solul sau se hrănesc, ca niște paraziți, din substanța celor morți.

Primăvara își făcuse simțită prezența, dar, în acești munți, anotimpurile se întrepătrund. Frunzele roșii și galbene, pictate de toamnă, se văd printre frunzișul verde al pinilor piperniciți. Mușchiul care se agață de prăpăstiile abrupte arată culori roșiatice de toamnă, iar în multe crăpături și peșteri se zăresc încă zăpada și gheața iernii trecute. Totuși, deasupra culorilor roșii și verzi și a zăpezii albe și pure, se înalță masele cenușii ale vârfurilor, sub forma unor coloane și turnuri, cu domuri și vârfuri ascuțite, asemenea unui oraș construit de zei, având în fundal baldachinul cerului, gri sau albastru. Din înălțimi, pâraie subțiri de apă curg pe stânci, iar, spărgându-se pe pietrele proeminente, se transformă în vapori înainte de a atinge solul. Rocile, modelate de ape, formează peșteri mari, demonstrând cât de puternice pot deveni aceste firicele de apă atunci când sunt alimentate de torențele provenite din topirea zăpezilor.

După ce am admirat această priveliște sublimă câteva minute, mi-am continuat drumul și m-am apropiat de un mic pârâu ce provenea de la o cascădă din depărtare. Am ră-tăcit pe marginea sa; apa era adâncă, dar atât de limpede încât puteam vedea distinct cele mai mici pietricele din